

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

פז.

עין משפט
נר מצוה

קלא א מיי פייג מהלי
תפלה הלכה ו ועיין
בהשגות סמוג עשין יט
טוש"ע א"ח סי' תכח סעיף
ז [ונברר אלפס פרק ד'
דמגילה דף רע]:

תורה אור השלם

- 1 וְיָהוּת שֶׁנֶּחֱמָה עִבְרִי
בְּאֶרְצָא מֵאֵל בִּלְיָי
דְּבִרְסִי לֵה
2 לָקַח אֶת סֵפֶר הַהוֹדוֹת
הַזֶּה וְשִׁמְשָׁמָה אֶת כָּל הַדְּרָסִים
אֵינֶן בְּרִית ׀ אֲלֵהֶם
וְהָיָה שֶׁנֶּחֱמָה לֵעֹד:
דְּבִרְסִי לֵה
3 וַיֹּמַר לָתֵם בְּרוּךְ מִי
יִקְרָא אֵלַי אֶת כָּל הַדְּרָסִים
וְהִקְלָאָה וְאֵנִי כְתֹב לִי הַסֵּפֶר
יִמְיֵהוּ לִי יִהְיֶה
4 וְהָיָה אֲחֵר בְּרוּךְ מִי
הִקְלָאָה וְהָיָה לְדִשְׁבֵּשׁ בִּן
שֶׁנֶּחֱמָה לֵעֹד
5 וְיִהְיֶה שֶׁנֶּחֱמָה
לְאֹלֶעֱזֵר בֶּן אֲחִיתָן
וְהִקְלָאָה וְאֵנִי כְתֹב לִי הַסֵּפֶר
יִמְיֵהוּ לִי יִהְיֶה
6 וְשִׁמְשָׁמָה לְאֵינִי וְהִקְלָאָה
וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
7 מִשְׁכָּל לְאֵינִי וְהִקְלָאָה:
תְּחִלָּתִי
8 מִי הֵעִיר מִמְּנוּחַ צֶדֶק
וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
9 לֵאמֹר לְכָל בְּנֵי מִי
בְּיָמֵי אֲנִי:
10 מִי אֵינִי וְיִקְרָא
מִי אֵינִי וְיִשְׁמַח
אֵיבֹת שֶׁ
11 וְהָיָה אֵלַי אֶת כָּל הַדְּרָסִים
וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
12 וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
13 וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
14 וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
15 וְיִקְרָא וְיִבְרָח וְיִשְׁמַח
וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח
16 אֵשׁ הָיָה אֲרָצָא עֵץ
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
17 וְהָיָה אֲרָצָא הַשְּׁמֵנָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
18 וְהָיָה אֲרָצָא הַשְּׁמֵנָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
19 וְהָיָה אֲרָצָא הַשְּׁמֵנָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
20 וְהָיָה אֲרָצָא הַשְּׁמֵנָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה
וְהָיָה שְׁמוֹ הָיָה

מסורת הש"ס

(א) מנחתו לך, (ב) נשם אִימֶךָ
(ג) [נשם לִימֶךָ], (ד) [נשם אִימֶךָ]
וְאִמְצֵא יַעֲקֹב דְּרֹחִיב הָיָה
וְיִרְדָּה לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ הַהוּא
יִמְצִיעַ יָדָה שְׂשֻׁב שְׂבֵאָה
כִּי, (א) [נְעִלֵיד דַּל], (ב) וְיִצְמֹת
מֵטָה, (ג) [כְּלוֹתָהּ], (ד) [לְמַקְטָרִים,
לְמַקְטָרִים], (א) כִּסֵּף: לְמַקְטָרִים,
(ב) כְּבֹד, (ג) [זָלַל נֶפֶשׁ וְיִסְרָאֵל
כְּבֹדִי], (ד) [נֶפֶשׁ אִימֶךָ יִצְמֹת
כְּבֹדִי], (א) כִּן יִתְלַחֵם דְּרִישׁ
הַמֶּלֶךְ וְיִמְנָחֹתוֹ, (ב) אֶלֶל מְנִיחֵלָה
כֵּן: דִּישׁ מִנָּח כְּבוֹד דְּכֵן וְזֶה
כְּשֶׁם שִׁירָא, (א) [סוֹף פ' יוֹרְאָה]

גליון הש"ס

גמרא מבאן ואילך כתב
יהושע. עי' (מגילה) [מכות]
דף יא ע"א: תוס' ד"ה פ"ה
כו' דהא ידמיה. עיין
בתשובות נודע ציודק מ"ת
חא"ח סימן קו:

נְהוֹת הַב"ח

(א) גמ' עד כאן הקב"ה אומר ומשה כותב כל' ומינית אומר נמחק: (ב) רש"י ד"ה ל"א הכי גרסין למתניתא וכו' בני קרח הוא. וגרסין כאן קא חשיב אברהם וקא חשיב איתן והאמר רב כו' ומשני איתן האזרחי דקא חשיב הכא יעקב דכתבי ביה ויזרח לו השמש הס"ד:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. ויג' עד ולו. ויט"ב.
ב. שאין עומד עם הקורא
שליח ציבור שמחזן עליו.
ג. כדי שלא יהיה ניכר
שהדושה הוא בחבן.
ד. ר"ל אמר איוב
מנגס.
ה. מיה, מחולפת שטתיה
דר"ל. דתמן אמר ר"ל
בשם בן קפרא בימי
אברהם היה, והכא אמר
איוב לא היה, מאי לא היה,
ביסורים שנחבכו עליו.
נראהם רבה סוף פרשה ור"ל.
ו. אלא.ס.

יבִּינוּ גֵרָשׁוּם

ליום השבת שנאמר בשביל
אדם הראשון ועל ידי [נ']
זקנים הני דקא חשיב (א)
ולבר מאדם הראשון ה' (ב)
לחנ' כולוהו קצבו
כבר מזמוריהן: וסיעתו.
לתלמידיו. ויהושע דבוי
הימים עז לו. כלומר הוא
בשבת היחם בדבוי הימים
מאדם הראשון עז עצמו:
הואיל ואשתו. משאר תורה
שהללו נמי משאר דרמז:
אשתו. כ' משאר תורה
ידרשו קרא אותו ולא שנים.

חוקיה וסיעתו. בני דורו שהאריכו ימים אחריו: **כצבו ישיעיה.** שהרגו מנשה^ה ולא כתב ספרו שלא היו הנביאים כותבים ספריהן אלא לפני מותם: **משלי קהלם.** דכתב בספר משלי (כה) אשר העמיקו אנשי חוקיה וגו' ועל שחוקיה גרם להם לעסוק בחזרה דלאמרינן צחלק (סנהדרין 97

(ד:) גען חרב על פתח בית המדרש
 כו' נקרא הדבר על שמו: **אנשי**
כנסת הגדולה. חגי זכריה ומלאכי
 ורובצבל ומרדכי וחזריהס: **רפבו**
יחזקאל. שגנבנא בגולה ואיני יודע
 למה לא כתבו יחזקאל גענום אלס
 מפני שלא נחנה נצואה ליכתב בחוה
 לארץ וכתבום אלו לאחר שבאו לארץ
 וכן ספר דניאל שהיה בגולה וכן מגילת
 אסתר ושנים עשר מנחן שהיו
 נצואותיהם קטנות לא כתבום הנביאים
 עמאם איש איש ספרו ובאו חגי זכריה
 ומלאכי וראו שרוח הקדש מסתלקת
 שהיו הם נביאים אחרים ועמדו
 וכתבו נצואותיהם וזכרום נצואות
 קטנות עמם ועשאום ספר גדול שלא
 יאכלו מחמת קטנם: עד לו. עד
 שיהם עממו: **מסייע לי' כו' עד שיהם**
עממו. שכתב דברי הימים עד שיהם
 בו את עממו: **ומאן אסקיה**. מי סימנו:
הניא כמאן דאמר. כל"ה הך דקמני
 לעיל [ד:] יהושע כתב ספרו ושמונה
 פסוקים שכתביו אסריו כי הניא תנא
 דלקמני דאמר נמי יהושע כתב:
דסניא. פלוגמא דתנאי בהאי וימת שם
 משה כו': כמו **שנאמר להן כו'**. אכולה
 מילתא קאי דקאמר הק"ה אומר
 ומשה כותב כמה שמנינו שהנביאים
 כותבים מפני רבם: **יחיד קורא אותן**.
 כלומר אין מפסיקין בהן: **לימא ר"י**
היא. דאמר לא כתבם משה לפיכך
 שמתנו משאר התורה ודלא כר"ש:
הואיל ואישתנו. לכתוב דמעא אישתנו:
ואימא יעקב כו' לא גרסינן לה:
 ל"א (י) גרסינן [למתניתא] דלעיל [ד:]
 במניינא דעשרה וקנים דקא חשיב
 אברהם ואיתן האורחי ולא קא חשיב
 אסף דקסבר משלשה בני קרח הוא:
והא אמר רב כו'. גבי ויחכם מכל
 האדם מאיתן האורחי וגו' (מלכים
 א' יא) איתמר וכן הך דימנן זה משה
 האומן דהוא קרא איתמר דכמני צד
 והימן וכלכל וגו' [ד"ה א:] **פרי הימן הוו**.
 משכיל להימן האורחי (תהלים פח) הימן
 אחרינא הוה: **ששנותיו ענן**. איוב
 שהאריך ימים רבים: **משל סיה**. ללמוד
 ממנו תשובות למקטרגים (י) על מדת הדין
 ושאין אדם נתפס על זערו: **איש היה**.
 אלמא הוה: **אלא מעתה ולרש אין כלל**
וכו'. וסיפיה דקרא ותהי לו (י) לזכר:
 מי הוה. משום דכמני ותהי:
 אימא

ועל ידי שלשה בני קרח ירמיה כתב ספרו וספר מלכים וקנינות חזקיה וסיעתו כתבו (ימש"ק סימן) ישעיה משלי שיר השירים וקהלת אנשי כנסת הגדולה כתבו (קנדר"ג סימן) יחזקאל ושנים עשר דניאל ומוגילת אסתר עזרא כתב ספרו ויחס של דברי הימים עד לו מסייעא ליה לרב דאמר רב יהודה אמר רב לא עלה עזרא מבבל עד שיחס עצמו ועלה וזאן אסכיה נחמיה בן חכליה אמר מר יהושע כתב ספרו בשמונה פסוקים שבתורה תניא כמאן דאמר בשמונה פסוקים שבתורה יהושע כתב⁶ דתנ' ירמיה שם משה עבד ה' אפשר משה⁷ (מת) וכתב וימת שם משה אלא עד כאן כתב משה⁸ מכאן ואילך כתב יהושע דברי ר' ואמרי לה ר' נחמיה אמר לו ר"ש אפשר ס"ת חסר אות אחת וכתבי² לקוח את ספר התורה הזה אלא עד כאן הקב"ה אומר (6) ומושה אומר וכתב מכאן ואילך הקב"ה אומר ומושה כותב בדמע כמו שנאמר להלן³ ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו כמאן אזלא הא דא"ר יהושע בר אבא אמר רב גידל אמר רב⁴ שמונה פסוקים שבתורה יחיד קורא אותן לימא⁵ (ר"י היא) ודלא כר"ש אפילו תימא ר"ש הואיל ואשתנו אשתנו: יהושע כתב ספרו והכתיב¹ ירמיה ויהושע בן נון עבד ה' דאסכיה אלעזר והכתיב⁵ ואלעזר בן אהרן מת דאסכיה פנחס שמואל כתב ספרו והכתיב⁶ ושמואל מת דאסכיה גר החוזה ונתן הנביא דוד כתב ספר תהלים על ידי עשרה זקנים וליחשוב גמי איתן האזרחי אמר רב איתן האזרחי זה הוא אברהם כתיב הכא⁷ איתן האזרחי וכתבי התם⁸ מ' העיר ממזרח צדק [וגו'] קא חשיב משה וקא חשיב הימן והאמר רב הימן זה משה כתיב הכא הימן וכתבי התם⁹ בכל ביתי נאמן הוא תרי הימן הוו משה כתב ספרו ופרשת בלעם ואיוב מסייעא ליה לר' לוי בר לחמא דא"ר לוי בר לחמא¹⁰ איוב בימי משה היה כתיב הכא¹⁰ מי יתן אפוא ויכתבון מלי וכתבי התם¹¹ ובמה יודע אפוא ואימא בימי יצחק דכתיב¹² מי אפוא הוא הצד ציד ואימא בימי יעקב דכתיב¹³ אם כן אפוא זאת עשו ואימא בימי יוסף דכתיב¹⁴ איפה הם רועים לא ס"ד דכתיב מי יתן בספר ויוחקו ומושה הוא דאיכרי מחוקק דכתיב¹⁵ וירא ראשית לו זמר איוב בימי מרגלים היה כתיב הכא¹⁶ איש התם¹⁷ היש בה עץ מי דמי הכא עוץ התם ישנו לאותו אדם ששנותיו ארוכות כעץ ומגן קמיה דר' שמואל בר נחמני וייתיב וקאמר איוב א"ל עלך אמר קרא איש היה בארץ עוץ כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה בא גמי משל בעלמא א"כ שמו ושם עיור למיה יהו איוב מעולי גולה היה ובית מדרשו במבריא ממשעה שנכנסו ישראל למצרים ועד שיצאו

הוא יכול לעמוד בהן דאי סבר האי אמורא דליוז היה
מי הוא אותו לדיק שהיה יכול לעמוד באותן יסורים:

וַעֲלֵ יְדֵי שְׁלֹמֹה וְעַל יְדֵי בְנֵי קְרָח. לפי הספרים דגריס שלמה ז"ל
לספק הוה משלמה בני קרח והוא אצראסף ולספרים לז"ג שלמה
עליו הוה אסף אצראסף אלף אסף הוה המסוררים ו"א"ת והנהו
דלף גרסי ליה אמאי לא חשיב ליה הוה חבי (ע) לשלמה אלהים
משפטי דגרסי **וְעַל יְדֵי דְדָוִד וְהַתְּפִלָּה**

על שלמה מדע דכתיב בסוף המזמור
ועלו מפלות דוד ואימ' לספירים דגריק'
ועלמה הכמיב כלו מפלות דוד וי"ל לפי
ספסיימו דוד והא דכתיב גמי שכל
המפלות לשלמה דוד כמו כן אמרו דר
אמש עשרה מפלות דוד ואמרן ויש
ספירים דקא חשיב אברהם ואימן
האזרחי וגריס לקמן דקא חשיב אברהם
דקא חשיב אימן והאמר רב אימן
האזרחי הוא אברהם ומשיי אימן
האזרחי דקא חשיב הכא יעקב וקשה
האי גירסא דמנא לן דדוד כתב ספרו
על יידי אברהם כיון דלימן האזרחי
ואימן אברהם : **יְרֵמְיָהוּ** חתב
ספרו ובפר מלכים. והא דלא תנז
שעיה דהיה קודם ירמיה ספר מלכים
לפי שנהרג ולא היה בסוף מלכים
וממנשה ואילן (לפי שנהרג) ואפילו
ספרו לא תנז : **הַזִּקְיָהוּ** וביעיתו
כתבו ישרעיה. לפי שזקיקה גרס להם
הסוק בצורה נקרא הדבר על שמו
אצל הוא לא כתבו שיהי מת קודם
לישרעיה למנשה : **ס'ן** כמו הרב
לישרעיה : **עַד** א"ו. פירש ר"ח עד
הפסוק ולו אחים בני יהושפט (הד"ב)
(א) ומסייע לרב שייחס עצמו ועלה
שייחס עצמו תנז לפני זה הפסוק
קשה לפירושו דל"ל עד ולו בוי"ו : **פ'**
ה' ירחיקא לא כתב ספרו **לפי**
שהיה בחוצה לארץ. וקשה דהא
ירמיה לא כתב בצורה ויהי שיהלך
למלכים ומנכס על סמה נצולות ולא
מנזינו שחזר יותר לארץ ישראל :

שמונה פסוקים שבתורה. ה"ה.
משום היה מנצח מלחן
לקרות לאחד אותן ח' פסוקים שלא
קרא עמו שלים כצור^ב ולא נראה
לר"ם דהא כל התורה כולה נמי אמר
קורא דעתא בל תורה (דף סא:) קרא
שנים יצאו ואומר בגמ' תנא מה שאין
בין בתורה ואומר ר"ם^ג יחיד קורא
לכל הפסוקים שלא יקראו שנים זה ד'
לפסוקים זה ד'^ד ומה שרש"י ענה
לשנים שנים [בכל התורה] אומר ר"ם
כדי שלא יבטיח מי שאינו יודע לקרות
בעצמו טענין משלזיו ויבטיח ביחוס
פ"ט מ"ו) דתנן כל מי שידע לקרות
קורא בעצמו ושאינו יודע לקרות מקריין
לפניו נמנעו מלהציא ביחוסים התקינו
שיהיו מקריין את מי שידע לקרות ואת
מי שאינו יודע לקרות והא דאמר
בירושלמי במגילה רבי שמואל בר רב
נחמן על לוי כנישתא וחזא חזאי
קורא וקורא לא קאי בר איניש תמוני
חז"ל אסור כסא שנתנה תורה על ידי
מסרסור כך אנו רציינן לנהוג בה על
ידי מסרסור א"ע^ה דמשמע שחון עומד
לכל הקורא לא שיקרא עמו אלא עומד
ויקרא אותם שיש להם לקרות כדי
לשנות תורה על ידי מסרסור ועוד אומר
ר"ם דיכול להיות שנתנה מסייע לו בנחת
הא דמשמע עתה שלא יקראו שנים
היינו שנים שזין בקול רם:

גא' אמר הכתוב שבאו עליו ^ה להודיעך
ס' א"כ מאי קאמר שמו ושם עירו

זלעס
למאן דאמער איז בימי משה הוה. שדומה לעץ נקי
ימא שהיה כשיעור שהיו ישראל במצרים והכי הוא

(א) נראה דרבינו גרס גם וע"י שלמה וכמו שהוצא בתוס' ולפיכך הוצרך לומר דקחשיב י' לצד מאדס הראשון: